Förord

En dag i ensamhet, bara vandra, cykla eller sitta i min båt kan bidraga till många minnen. Om jag då får för mig att måla en akvarell, lite snabbt och utan svåra tankar som kan låsa mitt måleri, kommer dessa bilder att fastna i mitt minne mer än allt annat.
Varje bild som jag efter lång tid tar fram får mig att minnas allt den dagen. I en målning har jag fäst något av mitt liv jag aldrig glömmer.
En enkel skiss av en träddunge med öppet vatten får mig att känna dofter, värme eller kyla, ljudet från träd och hav och vad som hände den dagen.
För mig är bilden jag målar en minnesanteckning lika väl som ett foto. Är det konst kanske någon undrar. Ja, var och en får tycka vad de vill.
Betraktaren är den som avgör. Själv mår jag aldrig så bra som när jag, enligt eget förmenande, lyckats med en akvarell.

Välkommen att drömma med mig.

christer

Man kan inte måla med vit färg, det sköter pappret om. Såvida man inte använder gouachefärg. Men det är väl inte akvarell? Hur som helst ville jag försöka måla snön på de där eviga granarna där uppe i norr. Därför gick jag och köpte maskeringsvätska.
Efter att jag tecknat upp granarna målade jag ut den vita snön med vätskan. Därefter jobbade jag som vanligt och hej vad mycket snö det låg på grenarna med ens. Fjällkänslan kom fram, naturtroget och allt.
Kanske inte min vanliga stil men det var ett kul försök.

Vid andra försöket var jag mer otålig, kanske blev det bättre, i alla fall mer likt mitt tidigare sätt att måla.
Det är alltid intressant med mönster som finns i vår natur. Torra risiga granar som växer tätt blir en bonad eller matta i min fantasi, tillfällig och spontan.

När jag sitter framför ett fjäll och skall måla, blir jag så bunden av utseendet.
I fjällstugan eller senare, som nu en sommardag, stannar bara de allmänna intrycken kvar.
Det passar mig perfekt eftersom jag inte är så noga med verkligheten.

Målar man samma fjäll om och om igen kan det bli enformigt, även om det blir olika varje gång.
När allt är förenklat med bara de viktigaste färgerna, med moln och en himmel, kall vind över fjällskogen, tycker jag äntligen att jag lyckats.
Precis så kallt är det och vindens små iskristaller känns mot kinden.

Efter ett par dagars semester på sjön
stannar motljuset kvar.
Detaljerna blir ointressanta.
Mot eftermiddagens solstånd lyser
skogen upp och havet blir kallare.
Himlen förebådar mera vind och
tecknar en annalkande höst.

Augusti är sval och klar, som en höstdag. Mot kvällen står sjöbrisen fortfarande kvar och bryter mot min strand. Det kalla blå havet och den sjunkande röda solen har målats av många. Ändå ger den ett så starkt intryck varje gång.

Över det gulnande sensommargräset kommer vildvittror flygande och berättar om mörkare tider, när solen sakta kommer att försvinna mot hösten. Kanske är det bara några hägrar som sträcker runt i födsök, vilket känns så mycket bättre.

Mot kvällen klarnar det.
Morgondagen verkar bli lugn och vacker.
Under natten drar ett stilla regn upp och skänker näring åt de torra öarna.
Vid gryningen upphör regnet och den svala luften blir lätt att andas.
Allt sveps in i stillhet utan vind med morgonens dimma över vatten och land.

Det är inte solvarma klippor, det är mulet och dimmigt väder utan vind. Absolut stillhet.
Jag sitter på den svala klippan och ser molnen möta solens nedåtgående bana. Skärgårdsidyllen får ett annat ansikte med tystnad och frid.

Tillfälliga bäckar skapas på klippor där regnvattnet söker sig fram i spännande bukter. Små snäckor kommer fram från ingenstans under de fuktiga timmarna och försvinner samtidigt som det våta berget torkar upp.

Under natten har det regnat kraftigt och efterlängtat. När ljuset kommer och dagen gryr skingras molnen. Våta hällar speglar sig i det blanka vattnet. Berg, mossor och buskage får en djupare färg med svarta skrevor. Hela området andas frisk syrerik luft, där viltet vågar sig fram nu när torkan lämnat oss. Jag försöker också minnas hur blött det var och färgen sköljer över mitt block.

Det är något speciellt med regn och åska över havet. Allt tycks ligga nedtryckt mot planeten och dess horisont, där allt drabbas. Man vill helst vara på land och betrakta det därifrån i tron om att slippa undan.
Medan solen förgäves försöker värma mig stormar fronten mig till mötes. Jag försvinner i allt det stora och dramatiska, en osynlig liten figur som betyder intet i det hela.

I mitt inre försvinner gränsen mellan hav
och himmel av den oro jag känner.
Då målar jag inte AV något
 - målar bara UT något:
 - Mitt stormiga inre -.

Lämnar man städernas puls och föränderliga värld finner man ofta övergivna byggnader. Hus och gårdar som tidigare generationer använde. Där försörjde man sig och levde hela livet. Det lilla torpet har i bästa fall blivit semesterbostad för EU-medborgare. Hur man klarade sig utan all vår nutida standard är ett mysterium. Genom arbete och små krav överlevde man och hade inget annat val.
Mitt försök är att måla något som skall gälla för alla de övergivna hus som finns där ute. Kanske lyser det ännu i ett fönster från tända ljus som bryter ödslighet och mörker.

I mitt vackra land och i mitt lugna hem kan jag sitta och drömma om sommaren som var, utan ängslan och oro, bara färg, vatten, papper och sommarvärme.

Augusti 2016 / christer